

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο κ ο ι μ ί ζ ω.
Μόνον εἰς βαρυκαλ., ἀποκοιμίζω τινὰ ἀπαλῶς, ἡρέμα,
γ λ υ κ ᾶ ἔνθ' ἄν.:

Νάνι νάνι νάνισέ του, κί γλυκαποκοίμισέ του
Μακεδ. (Καστορ.)

Ἔλα, ὕπνε, ὕπνωσέ το καὶ γλυκαποκοίμισέ το
Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἔλα, ὕπνε, τσ' ἔπαρέ το τσαὶ γλυκαποκοίμισέ το
Μύκ.

γλυκαποκρίνομαι Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 44.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο κ ρ ί ν ο μ α ι.
Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ μὲ τρόπον γλυκύν, ἥπιον, χα-
ρίεντα: Ποίημ.

Καὶ πρωτόειδε ὁ πρωτός ἄνθρωπος τοῦ ἡλίου τὴν ἀνα-
τολή,
καὶ νὰ τῆς γλυκαποκρίνεται γροίζη·ε μιὰ μουσική.

γλυκαπολαμβάνω Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο λ α μ β ᾶ ν ω.
Ἀπολαμβάνω μετὰ γλυκύτητος, εὐχαριστήσεως. Ποίημ.

Ἐδῶ γλυκαπολάφame τῆς πρωτογεννημένης
τὰ πρῶτα ξεπετάματα...

γλυκαποχαιρετῶ Κρήτ. (Μαλάχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ἀ π ο χ α ι ρ ε τ ῶ.
Ἀποχαιρετῶ μετὰ γλυκύτητος, τρυφερότητος: Ἄσμ.

Σηκώσου, βιόλα τοῦ σπαθιοῦ, βιόλα καὶ μαντζου-
ράνα,
καὶ γλυκαποχαιρέτηξε τὴν ἀκριβὴ σου μάννα.

γλυκαπριλιάτικος ἐπίθ. Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 165.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ ἀ π ρ ι λ ι ᾶ τ ι κ ὸ ς.
Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶονεὶ γλυκύν, διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν
καιρικὴν κατάστασιν, θεωρούμενον Ἀπριλίον: Ποίημ.

Σὲ τέτοια θείαν εὐμορφιά πῶς χύνεται μιὰ λύπη;
Γλυκαπριλιάτικη νυχτιά, τί ἔχεις; τί σοῦ λείπει;

γλυκάργανος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ τοῦ Ἑνετ. *argano* (=

γερανός).
Υψηλὸς καὶ ἀδύνατος τὴν κατασκευὴν, ἰσχνός, κ ο κ κ α-
λ ι ᾶ ρ η ς: Αὐτὸς εἶναι γλυκάργανος (ὕβρις).

γλυκάρης ἐπίθ. Ἀνδρ. Θήρ. Θηλ. γλυκαριά Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. γ λ υ κ ὸ ἢ γ λ υ κ ὺ καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. - ᾶ ρ η ς.

1) Ὁ ἐπιληπτικός, ὁ προσβεβλημένος ἀπὸ γ λ υ κ ε ῖ ᾶ ν
Ἀνδρ.: Βρὲ γλυκάρη, γκρεμοβολήσου! Συνών. γ λ υ κ ε ῖ ᾶ-
ρ η ς 2, σ ε λ η ν ε ῖ ᾶ ρ η ς. 2) Ὁ ἐλαφρόνους, εὐήθης
Θήρ. β) Παράφρων Θήρ.: Αὐτὴ εἶναι μιὰ γλυκαριά. Συνών.
ζ ο υ ρ λ ὸ ς, μ ο υ ρ λ ὸ ς, π α λ α β ὸ ς, π α λ α ρ ὸ ς,
τ ρ ε λ λ ὸ ς, τ ρ ω ζ ὸ ς. Πβ. π α λ ι ο γ λ υ κ ε ῖ ᾶ ρ η ς.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκάρης καὶ ὡς παρωνύμ. Θήρ.

γλυκάρμεγμα τό, ἐνιαχ. γλυκάρμεμα Πελοπν. (Ἀγία
Βαρβάρα. Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ σ καὶ τοῦ οὐσ. ᾶ ρ μ ε γ μ α,
παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ᾶ ρ μ ε μ α.

Οἶνος προερχόμενος ἐκ γλεύκους μὴ παρამείναντος μετὰ
στεμφύλων καὶ μὴ ἔχων, ὡς ἐκ τούτου, στυφότητα, γλυκός.

γλυκαρμενίζω Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ᾶ ρ μ ε ν ί ζ ω.

Ἐνεργῶ ὥστε τὸ πλοῖον νὰ οὐριοδρομῇ κατὰ τρόπον
ἥπιον, οἶονεὶ γλυκύν: Ἄσμ.

Γυρεῖ μύλους δώδεκα καὶ μὲ τοὺς μύλωνᾶδες,
γυρεῖ καὶ τὴ θάλασσα μ' ὅλα τῆς τὰ καρᾶβια,
γυρεῖ καὶ τὸν κυρ Βοριά νὰ τὰ γλυκαρμενίζῃ.

γλυκαρχινῶ Κ. Παλαμ. Πεντασύλλ. 49 Α. Πάλλ. εἰς
Ν. Ἔστ. 21 (1937), 650.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ᾶ ρ χ ι ν ῶ.

Ἀρχίζω κατὰ τρόπον εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκύν ἔνθ' ἄν.:

Νὰ ἔχω μπροστά μου τῆς ζωῆς τὰ πιὸ βαθιὰ ση-
μάδια,
κάτι γιὰ πάντα ποὺ ἔσβησε καὶ ἔς τὸ σκοτάδι πάει,
κάτι ποὺ μόλις μέσ' ἀπ' τὰ σκοτάδια
νὰ ζῇ γλυκαρχινάει

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

Βγαίνει ἔς τὸ δάσος, τὸ σκοπὸ | γλυκαρχινᾷ
μὰ δές! γεράκι θεωριῶπὸ | τ' ἀκούει καὶ ξεκινᾷ
Α. Πάλλ., ἔνθ' ἄν.

γλύκαση ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Σκορτσιν.) Πόντ. (Ἀμισ.
Κερασ. Σταυρ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ ὺ κ α σ ι ς.

Ἡ γλυκύτης Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σταυρ. κ.ά.): Τὸ
φαῖν ξαί γλύκασην 'κὶ ἔθ' (τὸ φαγητὸν οὐδεμίαν γλυκύτητα
ἔχει). Συνών. γ λ υ κ ᾶ δ α. β) Μεταφ., χαρά, εὐχαρίστη-
σις, εὐτυχία Πελοπν. (Γορτυν. Σκορτσιν.): Φρ. Γλύκαση νὰ
μὴν ἰδῇς! (ἀρά) Σκορτσιν. Γλύκαση ποτὲ μὲ τὰ μάτια σου
νὰ μὴν ἰδῇς (ὁμοίως) Γορτυν.

γλυκασία ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ.
Δημητρ. γλυκασιά Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Σέλιν.) Μῆλ.—Λεξ.
Δημητρ. γλυκασά Ἀγαθον. Κρήτ. (Μάλλ. κ.ά.) γλυκαδᾶ
Θήρ. Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., Τζιουπρ. τραοῦδ., 2.60 γλυκασέα
Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ υ κ α σ ί α. Βλ. Μεθόδ., Συμπ.
Παρθέν., 76 «τὰ λοιπὰ δὲ ταύτῃ νομίζεσθαι προσήκει πικρά,
ὅποσα δὲ τῇ ἐμφύτῳ γλυκασίᾳ κεκέρασθαι τῶν ἀκροδρόνων».

1) Ἡ γλυκύτης Θήρ. Κρήτ. (Μάλλ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ.
Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Νὰ πάρῃς
γλυκασά ἀπ' τὰ σῦκα Μάλλ. Τ' ἀπιδ' ἡ γλυκασία Τραπ. Ἡ
γλυκασέα ἔθες καλὸν ἔν' (ἡ γλυκύτης τῆς εἶναι ἀρκετὴ) Ἀρ-
γυρόπ. Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. Βλ. Μεθόδ., ἔνθ' ἄν. Συνών.
γ λ ὺ κ α, γ λ υ κ ᾶ δ α. β) Μεταφ., ἡ γλυκύτης τοῦ καιροῦ,
ἡ ἡπιότης Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀν ὁ τσαιρός ἔν' γλυκαδᾶ, κάμνει τσ' ἀνεμοβορόδιν,
ἂν ἔδῃ ὦραν τῆς χαρᾶς, ἔδει τθαὶ τοῦ θανάτου.

2) Ἡ χαρά, ἡ εὐχαρίστησις, ἡ εὐτυχία, τὸ εὐτυχές γεγονός
Λεξ. Δημητρ.: Φρ. Νὰ μὴν ἰδῇς γλυκασιά (ἀρά). 3) Πᾶν
γλυκὺ τράγημα ἢ ἔδесμα Ἀγαθον. Θήρ. Κρήτ. (Κίσ. Κυδων.
Σέλιν.) Μῆλ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.):
Τὴ γλυκασά τήνε τρώ' καὶ τὰ λουκούμα καὶ ὅλα Ἀγαθον.
Ἡ καρδιά μ' γλυκασίαν θέλει Πόντ. Μὲ τὰ γλυκασέας κομ-

